

Premagana izkušnja.

Spisal Janko Leban.

Nekega popoldne je rekla mati svoji osemletni hčerki Marici: »Čuj me, Marica moja! Z doma moram in se vrnem šele v dveh urah. Ostani pri Cirilčku v sobi; igray se z njim ter pazi, da se mu ne zgodi kaj hudega. Ne zapuščaj sobe na noben način!«

Marica je materi to obljubila, in mati je odšla. Cirilček je ležal v zibki. Kake pol ure se je igral s sestro, potem je zaspal. Marica poišče svoje »Berilo« ter se hoče učiti. Ali zdajci potrka nekdo na duri. Marica steče odpirat. Bila je sosedova Lizika.

»Pojdi za hipec k nam v vas, Marica«, izpregovori Lizika prijazno po kratkem pozdravu; »igrali se bodeva tam. Dobila sem za Božič celo prodajalnico. Jaz bom prodajalka, a ti prideš k meni kupovat. Mati mi da v ta namen različnih reči in jedi. Poslednje ti lahko pojesh, ako jih kupiš. Ali greš?« —

Marica je smehljaje se poslušala svojo prijateljico. Potem jo prav srčkano pobožka ter izpregovori: »Ljuba Lizika, danes res ne utegnem. Mati je odšla z doma ter mi je naročila, da se ne smem iz sobe nikamor ganiti. Drugipot rada pridem k tebi v vas!«

»Ah, to je res škoda!« vzklikne Lizika žalostno ter prime za kljuko pri vratih.

»Z Bogom, Lizika, z Bogom!« zakliče Marica za odhajajočo Liziko.

Marica sede zopet za mizo ter prične brati v »Berilu«. Ali čuj: znova trka nekdo.

»Kdo je?« vpraša Marica skoro nevoljna.

»Jaz sem! Le odpri!« se zunaj odzove otroški glas. Marica odpre. Njena prijateljica Anica vstopi, jo pozdravi ter prosi, naj pride za eno uro k nji v vas.

»Danes je moj god«, tako pripoveduje Anica vsa vesela. »Za god sem dobila prelepih reči. Moraš jih videti!«

»Prav rada bi šla, Anica, a ne smem! Zvečer pa, ko se vrne mati, pridem k tebi!« jo tolaži Marica.

»Ne, ne, prav zdaj moraš iti z mano. Poklonim ti nekaj reči, katere sem dobila v dar! Lahko si izbereš sama!« —

»Hvala ti, dobra Anica, a s tabo ne morem. Kaj bi rekla mati, da se nenadoma vrne in vidi, da sem pustila bratca samega?«

»No, saj vidiš, da dete spi. Nič hudega se mu ne zgodi, le zapri duri in pojdi z menoj!«

»Ej, ej, dušica; kako li moreš misliti, da bi mogla biti tako neprevidna in neposlušna svoji materi?«

Nevoljno odide Anica; a Marica sede zopet vesela za mizo ter prične znova brati. Za nekoliko časa stopi k oknu, skozi katero se je videlo na vrt. Zdaj ji udarijo na uho veseli otroški glasovi: »Godec je tukaj, godec je tukaj!« Kmalu na to zadoni pesemca iz otroških grl:

»Godec, godec, godi nam!

Dete bo plesalo,

lično ima jopico,

krilo ima zalo.«

Marica si je seveda želela, da se vdeleži vesele igre. Rada bi bila z igrajočimi se otroki »plesala v krogu«. Skoro zavidala je malim tovarišicam, ki so zunaj vriskale. Ena jo ugleda in stopi k Marici pod okno.

»Marica«, zakliče deklica, »vsaj za hipec pridi ven; igrati se hočemo tvojo najljubšo igro, Čuvaj se miška!«

»Rada bi prišla«, odvrne Marica, »da ne leži v sobi naš Cirilček, na katerega mi je paziti.«

»Ah, kaj! Malega hrusta prinesi s sabo. Položimo ga v travo, tu se bo lahko valjal, kolikor mu bo ljubo in drago!«

»Ti se šališ!«

»Gotovo ne! Sicer pa, če mi ne ustrežeš, te ne pridem nikoli več klicat, ko pojdem v šolo!«

»To mi ne bo ljubo; a vendar ne smem zapustiti sobe, da ne užalim matere. Najsi bi ustregla tvoji želji, vendar bi ne mogla biti z vami prav vesela!«

Deklica je zdirjala izpod okna zopet k igrajočim se otrokom; Marica pa je stopila k bratčevi postelji. Cirilček se je bil prebudil, se dokopal na rob zibelke in bil bi padel iz nje, da mu ni sestra pravočasno prišla na pomoč. Marica se je igrala z detetom ter mu kazala pisane podobice. Potem je brala iz neke knjige povest o bratu in sestri, ki sta imela ostati doma pri svoji dveletni sestrici. Mati jima je bila zabičila, naj ne zapustita sobe. Toda deček je pogledal skozi okno ter videl, da love ob bližnjem potoku nekateri otroci ribe. Ni ga strpelo več v sobi. Stekel je na plano, da je opazoval mlade ribiče pri njihovem delu. Ker se ni dolgo vrnil, je sestrica šla za njim ter je otroka pustila samega v sobi. Ta je dosegel škatljico z užigalicamj, jo potegnil v postelj ter užgal užigalico. Plamen se je prijel postelje, in ubogi otrok je zgorel. Marici je šinila mrzla groza po kosteh, ko je brala to povest. V tem so se vrnili mati. Prišli so prej, nego je mislila Marica. Kako vesela je skočila Marica k materi! Ko jim pove, kaj se je zgodilo, jo mati pohvalijo ter ji podarijo kolač. Ta ji je šel še bolj v slast, ker jo je hvalil notranji božji glas — vest, da je bila dober in poslušen otrok.

